

Franciszek Bohuszewicz *

ЯСНАВЯЛЬМОЖНАЙ ПАНІ АРЭШЧЫСЕ

Гдзе ж нам парывацца –
З мудрымі раўняцца:
Чэсць аддаць Аўторцы
У простаі гаворцы!

Не, не чэсць, то мала –
Славу сваім трудам
Сама ты з'яднала!..
Ты з пальмай прад людям.

Шмат ксёнжак пісалі
Не аб нашым браце:
Лепш чужых пазналі,
Як у сваёй хаце;

А нас, подлых кмеці
Міналі здалёка
І хавалі дзеці
Ад нашага вока.

А Ты, пані, смела
Заглянула ў хату,
Усё зразумела
І нашаму брату

---

* Цyt. за: F. Bohuszewicz, *Dzieła: wiersze, poematy, opowiadania, artykuły, listy*, Mińsk 1991, s. 99-100.

Працягнула руку
І сэрцам балела,
Глядзеўшы на муку,
І пяром умела

Выліць смутак гэты, –
Што аж душа рвецца,
Што плачуць кабеты,
Не знаюць, гдзе дзецца!

Чым жа мы аддзячым?
Што ж мы напрыносім? –
Хіба што заплачым
Ды Бога папросім:

Прымі ж нашу дзяку
У малітве, ў слёзцы,
Прымі як адзнаку
Тваёй славы ў вёсцы.

Franciszek Bohuszewicz

Jaśnie Wielmożnej Pani Orzeszkowej

Gdzież się nam porywać –
Z mądrymi się równać:
Oddać cześć Autorce
W prostej mowie!

Nie, nie cześć, to mało –
Sławę swoim trudem
Sama zyskałaś!...
Ty z palmą przed ludem.

Wiele książek pisali
Nie o naszym bracie:
Lepiej obcych poznali,
Niż tych w swojej chacie;

A nas, podłych kmieci,
Omijali z daleka
I ukrywali dzieci
Od naszego oka.

A Ty, odważna pani,
Zajrzałaś do chaty,
Wszystko jasne
I dla naszego brata.

Wyciągnęła rękę
I cierpiała sercem,
Patrząc na udrękę,
I piórem umiała

Wylać ten smutek –
Od którego dusza się rwie,
Przez który płaczą kobiety,
Nie wiedząc, gdzie się podziać.

Czym się odwdzięczymy?
Cóż my przywieziemy? –
Chyba, że zapłacemy
I Boga poprosimy:

Przyjmij nasze podziękowanie,
W modlitwie, we łzach,
Przyjmij jako oznakę
Twojej sławy we wsi.

Fotografia Elizy Orzeszkowej, około 1867,
Biblioteka Narodowa